

Sygn. akt V CSK 267/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa [...] "M." Sp. z o.o. w K.
przeciwko [...] "Z." Sp. z o.o. z siedzibą w Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt VI Ga [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Wymienione, kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia i jego kognicja na tym etapie postępowania kasacyjnego nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

Pozwana Spółka, jak wynika z wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to jest występowanie istotnego zagadnienia prawnego. Zagadnienie to skarżąca ujęła w formie trzech zapytań, wszystkie łączące się z kwestią stosowania art. 5 k.c. w związku z karą umowną; sąd rozstrzygając sprawę poczytał bowiem powództwo o jej zapłatę za nadużycie prawa przytaczając dla uzasadnienia takiego stanowiska określone okoliczności faktyczne.

Analiza przedstawionych zagadnień prawnych wskazuje, że nie mogą być one uznane za istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie budzi wątpliwości, że ocenie z punktu widzenia zgodności z zasadami współżycia społecznego podlega wykonywanie każdego prawa podmiotowego. Wierzytelność z tytułu kary umownej jest prawem podmiotowym (względny), stąd też realizacja tego prawa przez wierzyciela również podlega ocenie w płaszczyźnie art. 5 k.c. (por. wyrok SN z dnia 15 października 2008 r. I CSK 126/08 - nie publ.). Nie budzi też wątpliwości, że ocena taka każdorazowo uwarunkowana jest okolicznościami faktycznymi sprawy, co powoduje, że nie ma zwykle miejsca na formułowanie ogólnych dyrektyw. Nie sposób zatem zasadnie twierdzić, że ewentualna wypowiedź Sądu

Najwyższego na zagadnienia przedstawione przez skarżącego będzie miała uniwersalny charakter przydatny dla rozwoju judykatury, co wymagane jest przy przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle powyższego, nie stwierdzając nadto wystąpienia nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i w związku z § 6 pkt 7 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

[aw]